

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ י"ד - חֻלַּק י"ז

קוֹנְטֵרְס 407

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵי"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלוקה		סוג חשבון	מספר חשבון												
בנק	סניף														

קוד מוסד	אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה				
5 9 6 7 4					

לכבוד בנק _____
 סניף _____
 כתובת הסניף _____

אני/הח"מ _____ (שם בעלי החשבון כמפיע בספרי הבנק) מס' זהות _____
 רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ טלפון _____

- נתונים לכם בזה הוראה לחיוב את חשבונו/נו הניל בסניפכם, בנין תרומה בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מדי פעם בפעם באמצעי מונטי, ע"י "גן עדן התחתון" כמפורט מטה ב"פרטי הרשאה".
- ידיעו לי/לנו כי:
 - א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפני/מאתנו בכתב לבנק ולי"גן עדן התחתון" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מות ההודעה בבנק וכן, ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין.
 - ב. ארוה/נהיה רשא/ם לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
 - ג. ארוה/נהיה רשא/ם לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב אם אוכיו/נוכיו לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב הרשאה, אם נקבעו.
 - ד. ידיעו לי/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב הרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר עם המוטב.
 - ה. ידיעו לי/לנו, כי סכמי החיוב עפ"י הרשאה זו, ופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.
 - ו. הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו.
 - ז. הבנק רשאי לתוואי/נו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.
 - ח. נא לאשר לי"גן עדן התחתון" בספח המחובר לזה, קבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

פרטי הרשאה מספר פעמים _____ מתאריך _____ עד תאריך _____

לימוד לילה שלם	לימוד שעה	שעה ככותל נה	שעה בקבר רחל נה	שעה ברשב"י 36 נה
בכותל 312 נה	(3 המקומות) 98 נה			

חתימת בעל/י החשבון

קוד מסלוקה		סוג חשבון	מספר חשבון												
בנק	סניף														

קוד מוסד	אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה				
4 7 6 9 5					

אישור הבנק

לכבוד "גן עדן התחתון" (עפ"י זוהר פי לך לך)
 רח' נחשון 01 בית שמש 290999
 בית שמש

קבלנו הוראות מ _____ לכבוד חיובים בסכומים ובמועדים שיופיעו באמצעי מונטי שתצוינו לנו מדי פעם בפעם, ואשר מספר חשבונו/נום בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב הרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות, ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או כל עוד לא הוצאו/ בעל/י החשבון מן ההסדר.

אישור זה לא יפגע בהתייבותיכם כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

בכבוד רב,

בנק _____
 סניף _____

תאריך _____

חתימה וחותמת הסניף

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

ספר

מאורות הזהר

גבו י"ב ספרים נפתחים:

- א. ספר "מאורות הזהר"
- ב. ספר "התגלות הזהר"
- ג. ספר "אגרות הזהר"
- ד. ספר "הרמח"ל והזהר"
- ה. ספר "עת לעשות לה"
- ו. ספר "המשיח והזהר"
- ז. ספר "הצדיקים והזהר"
- ח. ספר "השבונות הזהר"
- ט. ספר "קבלתי ונושעתי"
- י. ספר "אלה מקראי קודש"
- יא. ספר "הפצת הזהר"
- יב. ספר "מאדקי הרבים"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
ל"ג בעומר שנת תש"ע לפ"ק

עוד אמר להם שהוא בורח מלפני הקדוש ברוך הוא, ועל כן אמרו לו, מה זאת עשית שאתה ברחת מפניו ולא עשית מצוותיו. ומשום כך מה זאת עשית שאתה עברת על מצוות רבוך.

ובא ראה, כל אלו שהתגירו אחר כך, כשראו את הנסים והגבורות שעשה לו הקדוש ברוך הוא ליונה בים, וכלם ראו אותו כשנפל בים, ואותו דג שעולה ובלע אותו לפניו, וכשבא אותו דג גדול לעיני הכל ופלט אותו ליבשה, באו אלו והתגירו כלם. זהו שכתוב (יונה ב) משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו.

ובא ראה, כל אלה היו גרי צדק, והתחכמו בתורה, והיו חכמים עליונים. משום שהרי הקדוש ברוך הוא התרצה בהם, ובכל אלו שקרבו אליו ומקדשים את שמו בגלוי, שפאשר מתקדש שמו בגלוי, שמו הנסתר מתעלה על כסא כבודו, שכתוב (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל.

(בא וראה מה כתוב) (שמות לט) וירכסו את החשן משבעתיו אל טבעת האפד בפתיל תכלת. למה בפתיל תכלת? אלא להראות שהתכלת הזו נקשרת בכל, ועל זה הכל הוא בסוד עליון.

מה פתוב? (שם כח) פעמון זהב ורמון, ובארנו שהכל בסוד עליון כפי שאמרנו. מה פתוב? ונשמע קולו בבאו אל הקדוש לפני ה'. משום שצריך קול שנשמע, והברכות ישרו על העולם בשביל הכהן, שהוא מברך את הכל ועובד הכל. פעמון זהב, הרי בארנו. רמון, שמתמלא כמו הרמון הזה שהוא מלא מהכל, והכל בארנו.

תו אמר לון, דאיהו ערק מקמי קדשא בריך הוא. ועל דא אמרו ליה, מה זאת עשית, דאנת ערקת מקמיה, ולא עבדת פקודי. ובגין כך מה זאת עשית דאנת עברת על פקודי דמארך.

והא חזי, כל אלין אתגגירו לבתר, כד חמו נסין וגבורין דעבד ליה קדשא בריך הוא ליונה בימא. וכלהו חמו ליה כד נפל בימא, (דף ר"א ע"א) וההוא נונא דסליק ובלע ליה קמיהו. וכד אתא ההוא נונא רבא לעיניהון דכלא, ופלט ליה ליבשתא, אתו לגביה ואתגגירו כלהו. הדא הוא דכתיב, (יונה ב) משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו.

והא חזי, כלהו אלין הוו גרי צדק, ואתחכמו באורייתא, והוו חכימין עלאין, בגין דהא קדשא בריך הוא אתרעי בהו, ובכל אינון דמקרבי לגביה, ומקדשין שמייה באתגלגלא, דכד אתקדש שמייה באתגלגלא, שמייה דאתכפיא, אסתליק על פרסי יקריה, דכתיב, (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל.

(תא חזי מה כתיב) (שמות לט) וירכסו את החשן משבעותיו אל טבעות האפוד בפתיל תכלת. אמאי בפתיל תכלת. אלא לאחזאה דהאי תכלא אתקשר בכלא. ועל דא כלא איהו ברזא עלאה.

מה פתיב, פעמון זהב ורמון, ואוקימנא, וכלא איהו ברזא עלאה כדקאמרן. מה כתיב, ונשמע קולו בבאו אל הקדוש לפני יי'. בגין דאצטריך קלא דאשתמע, וברכאן ישרון על עלמא בגיניה דכהנא, דאיהו מברך כלא, ופלח כלא. פעמון זהב, הא אוקימנא. רמון, דאתמלייא כרמונא דא, דאיהו אתמלייא מפלא, וכלא אוקימנא.

וַיַּעַשׂ אֶת מַעֲשֵׂי הָאֵפוֹד מַעֲשֵׂה אֲרָג כְּלִיל תְּכֵלֶת. (שמות לט) **הָא אַתְמַר בְּרָזָא דְחֻשְׁן וְאֵפוֹד, וְכֹלָא חַד. כְּלִיל תְּכֵלֶת, דְּהָכִי אַתְחַזִּי כְּמָה דְאוּקִימְנָא, דְּתַכְלָא אִיהוּ רִזָּא דְנִהוּרָא דְכוּרְסֵינָא תַכְלָא דְאִיהוּ בְקַשְׁוֹרָא דְנִהִירו חוּרָא, כְּחָדָא. וְעַל דָּא תַכְלָא לְאֵפוֹדָא אִיהוּ.**

וַיַּעַשׂ אֶת מַעֲשֵׂי הָאֵפוֹד מַעֲשֵׂה אֲרָג כְּלִיל תְּכֵלֶת. הָרִי נְתַבְאָר בְּסוּד הַחֻשְׁן וְהָאֵפוֹד, וְהַכֵּל אֶחָד. כְּלִיל תְּכֵלֶת, שְׁכַף רָאוּי כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ, שְׁתַּכְלֵת הוּא סוּד שֶׁל אֹר הַכֶּסֶף. תְּכֵלֶת שֶׁהוּא בְּקַשְׁרֵי שֶׁל אֹר לְבָן, הַכֵּל כְּאֶחָד. וְעַל זֶה הַתְּכֵלֶת הוּא לְאֵפוֹד.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַלְבוּשִׁים הִלְלוּ שֶׁל הַכֹּהֵן, כְּלָם הֵם בְּסוּד עֲלִיּוֹן, לְהִיּוֹת לְבוּשִׁים שְׁלֵמֻטָּה כְּמוֹ שְׁלֵמַעְלָה. בֵּא וַיְרָאָה, בִּינּוֹן שְׁמִיכָאֵל הוּא כַּהֵן גְּדוֹל וְכֹא מִצַּד הַיְמִינִי, לְמָה כְּתוּב בְּגִבְרִיאֵל, (דְּנִיאֵל יב) הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים? שֶׁהָרִי הַלְבוּשִׁים הֵם לְכַהֵן הַגְּדוֹל, וּמִיכָאֵל הוּא הַכֹּהֵן, וְכֹא מִצַּד הַיְמִינִי? אֵלָא מִכָּאֵן שְׁשֵׁמָאל נִכְלָל בְּיְמִינֵי תְמִיד, וְהַתְּלַבֵּשׁ גְּבִרִיאֵל בְּלְבוּשִׁים הִלְלוּ.

עוֹד, שֶׁהָרִי גְבִרִיאֵל הִתְמַנֶּה שְׁלִיחַ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכֵל שְׁלִיחַ שֶׁהִתְמַנֶּה בְּעוֹלָם הַזֶּה, צְרִיף לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁי הַעוֹלָם הַזֶּה, וְהָרִי בְּאֲרָנוּ בְּסוּד הַנֹּשֵׂמָה, כִּשְׁהִיא עוֹלָה לְמַעְלָה הִיא מַתְּלַבֵּשֶׁת בְּלְבוּשׁ כְּמוֹ שְׁלֵמַעְלָה, כְּדִי לְהִיּוֹת שֵׁם. וְכֵן כִּשְׁיִוְרְדֵת לְמֻטָּה מִלְמַעְלָה, הַכֵּל הוּא כְּמוֹ שְׁאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהוֹלֵכֵת לְשָׁם. כְּמוֹ כֵן כֵּל אוֹתָם שְׁלֹחִים שֶׁהִתְמַנְּנוּ בְּשְׁלִיחוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהָרִי בְּאֲרָנוּ.

וְכֹא רָאָה, הַמַּעֲשֵׂי הַזֶּה שֶׁל הָאֵפוֹד - לְכַסּוֹת עֲלָיו כְּשֶׁלּוּבֵשׁ אוֹתוֹ. כְּתוּב (תְּהִלִּים קל"ט) אַחֹר וְקִדְמֵי צִרְתַּנִּי וּתְשִׁתׁ עָלַי כַּפְּכָה. פְּסוּק זֶה הָרִי פְּרֻשׁוֹהוּ.

אָבֵר בֵּא וַיְרָאָה, בְּשַׁעַר שְׂבָרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן, זְכָר וְנִקְבָּה נִבְרָאוּ, וְהָיוּ שְׁנֵיהֶם זֶה עִם זֶה קְשׁוּרִים, הַנִּקְבָּה לְאַחֹר וְהַזְּכָר לְפָנִים, עַד שֶׁנִּסְרַח

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַנִּי מְאִנִּי דְלְבוּשֵׁין דְּכִהֵנָא, כְּלָהוּ בְרָזָא עַלְאָה אִיהוּ, לְמַהוּי לְבוּשֵׁין דְּלְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דְלְעִילָא. תָּא חֲזִי, בִּינּוֹן דְּמִיכָאֵל כִּהֵנָא רַבָּא אִיהוּ, וְאַתִּי מְסַטְרָא דִּימִינָא, אָמְאִי כְתִיב בְּגִבְרִיאֵל, הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים, דְּהָא לְבוּשֵׁין לְכִהֵנָא רַבָּא אִיהוּ, וּמִיכָאֵל אִיהוּ כִהֵנָא, וְאַתִּי מְסַטְרָא דִּימִינָא. אֵלָא מְהֵכָא, דְּשִׁמָּאֵלָא אַתְּכְּלִיל בְּיְמִינָא תְדִיר, וְאַתְּלַבֵּשׁ גְּבִרִיאֵל בְּלְבוּשֵׁין אֲלִין.

תּוֹ, דְּהָא גְבִרִיאֵל אִיהוּ אַתְּמַנָּא שְׁלִיחָא בְּהָאִי עַלְמָא, וְכֵל שְׁלִיחָא דְאַתְּמַנָּא בְּהָאִי עַלְמָא, אַצְטְרִיף לְאַתְּלַבֵּשָׁא בְּלְבוּשֵׁין דְּהָאִי עַלְמָא, וְהָא אוּקִימְנָא בְּרָזָא דְנִשְׁמַתָּא, כְּדִ סִלְקַת לְעִילָא אַתְּלַבֵּשֶׁת בְּלְבוּשָׁא כְּגוּוֹנָא דְלְעִילָא, בְּגִין לְמַהוּי תְּמַן. וְכֵן כְּדִ נַחְתַּת לְתַתָּא מְלַעֲיָלָא, כְּלָא אִיהוּ כְּגוּוֹנָא דְהָהוּא אַתְרֵ דְאַזְלַת תְּמַן. כְּגוּוֹנָא דָּא כֵּל אֵינוֹן שְׁלִיחָן דְאַתְּמַנָּן בְּשְׁלִיחוֹתָא בְּהָאִי עַלְמָא, וְהָא אוּקִימְנָא.

וְהָא חֲזִי, הָאִי מַעֲלִיא דְאֵפוֹדָא, לְחַפְּיָא עֲלֵיהּ, כְּדִ לְבִישׁ לֵיהּ. כְּתִיב (תְּהִלִּים קל"ט) אַחֹר וְקִדְמֵי צִרְתַּנִּי וּתְשִׁתׁ עָלַי כַּפְּכָה. הָאִי קָרָא הָא אוּקִימוּהּ.

אָבֵר תָּא חֲזִי, בְּשַׁעַתָּא דְכִרָּא קְדָשָׁא כְּרִיף הוּא לְאָדָם הָרִאשׁוֹן. דְּכָר וְנִקְבָּא אַתְּבְּרִאוּ,

וְהוּוּ תְרוּוִיָּהוּ דָּא עִם דָּא קְשׁוּרָא, נִיקְבָּא לְאַחֹרָא, וְזְכָרָא לְקָמָא, עַד

אותם הקדוש ברוך הוא, והתקין אותה והכניס אותה לפני אדם להסתכל פנים בפנים. וכיון שהסתכלו פנים בפנים, אז רבתה האהבה בעולם, והולידו תולדות בעולם, מה שלא היה מקדם לכן, והרי בארנו.

ואחר שקטא אדם והאשה, ובא נחש על תנה והטיל בה זקמה, הולידה תנה את קין, והיה דיוקנו דיוקן שלמעלה ומטה מסוד הזקמה של הצד האחר ומחצד שלמטה. ועל כן הוא היה הראשון שעשה מות בעולם, משום שהצד שלו גרם. הנחש דרכו הוא לארבע להרג, אותו שבא ממנו בדרכו לקח והלך. ועל זה כתוב (בראשית ד) ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו.

מצאנו בספרי הקדמונים, שכשהרג קין את הבל, היה נושף אותו ונשכות פנחש, עד שהוציא את נשמתו והרג אותו.

ובל הדברים חזרו ליסוד הראשון, ואם קין לא היה מן אותו הצד, לא נמצא כף לאחיו. ועל כן, כיון שראה אדם שנהרג הבל וגרש קין, אמר: מה אני אוליד מפאן והלאה. נפרד מאשתו מאה ושלשים שנה, ורוחות נקבות טמאות היו באות ומתחממות ממנו, והיה מוליד רוחות ושרים, ונקראים נגעי בני אדם, ובארנו.

אחר כך קנא והתלבש בקנאה, והתחבר באשתו והוליד את שת, שכתוב (בראשית ה) ויולד בדמותו פצלמו ויקרא את שמו שת. זהו בדמותו פצלמו, מה שלא היה כף בראשונה, באותם פנים ראשונים שהיו מקדם לכן.

דנסר לון קדשא בריך הוא, ואתקין לה, ואעיל לה לקמיה דאדם, לאסתכלא אנפין באנפין, וכיון דאסתכלו אנפין באנפין, כדיון אתסגי רחמותא בעלמא, ואולידו תולדין בעלמא, מה דלא הוות מקדמת דנא, והא אוקימנא.

ולבתר דחב אדם ואתתא, ואתא נחש על תנה, ואטיל בה זוקמא, אולידת תנה לקין, והיה דיוקניה, דיוקנא דלעילא ותתא, מרזא דזוקמא דסטרא אחרא, ומסטרא דלתתא. ועל דא איהו הוה קדמאה, דעבד מותא בעלמא, בגין דסטרא דיליה גרים. חויה אורחיה הוא למהוי כמין לקטולא, ההוא דאתי מניה אורחיה נקיט ואזיל, ועל דא כתיב (בראשית ד) ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו.

אשבהנא בספרין קדמאין, דכד קטל ליה קין להבל, הוה נשיף ליה נשיכין, (דף רל"א ע"ב) כחויא, עד דאפיק נשמתיה, וקטל ליה.

ובל מלין אהדרו ליסודא קדמאה, ואי לאו דהוה קין מההוא סטרא, לא אשתכח הכי לגבי אחוה. ועל דא, כיון דחזא אדם דאתקטיל הבל, ואתתריף קין, אמר, מה אנא אוליד מפאן ולהלאה, אתפרש מאתתיה מאה ותלתין שנין, ורוחין נוקבי מסאבי, הוו אתיין ומתחממן מניה, והוה אוליד רוחין ושרין, ואקרון נגעי בני אדם, ואוקימנא.

לבתר קני ואתלבש בקנאה, ואתחבר באתתיה, ואוליד לשת. דכתיב (בראשית ה) ויולד בדמותו פצלמו ויקרא את שמו שת. דא איהו בדמותו פצלמו, מה דלא הוה הכי בקדמיתא, באינון בנין קדמאי, דהוו מקדמת דנא.

בגין, דהא בקדמיתא, אתחברותא אחרא הוות לגביה, ואוקמוה, עד דאתת תנה, ואתקין לה קדשא ברין הוא לגביה דאדם, ואתחברו אנפין באנפין. ועל דא כתיב, (בראשית ב) לזאת יקרא אשה, דא איהי אתתא, אבל אתרא לא אקרי הכי. והא אוקמוה. ובגין כן, דאדם ותנה כחדא אתבריאו, כתיב (בראשית ה) זכר ונקבה בראם ויברך אותם, תרווייהו כחדא הוו. ועל דא כתיב, אהור וקדם צרתני. תא חזי, אפוד וחשן, אהור וקדם הוו, וכד פהנא אתלפש בהו, הוה דמי בדיוקנא עלאה. והא אתמר, דכדין אנפוי נהירין, ואתוון בלטין, וסלקין לעילא מנהרן, וכדין הוה ידע מלה.

ובגין כן, תקוונא דחושנא, ותקוונא דאפודא, כחדא מתקשרין. ואף על גב דתקוונא דדא לאו איהו כתקוונא דדא, וכלא ברזא חדא. קשורא דדא בדא, לאתאחדא חושנא באפודא, בארבע עזקן, דאתקשרן בהאי אתר, ובהאי אתר. ואינון רזא דאינון רתיכין, דמתקשרן בהאי סטרא דלתתא, לאינון דלעילא, וכלא איהו ברזא דאופנין וחיות.

כתיב, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. ואוקמוה, דהא כלא כגוונא דא אתעביד משכנא, כגוונא דעלמא תתאה, עבד כגוונא דעלמא עלאה, וכל עובדוי דעבד כגוונא דלעילא. הכי נמי משכנא, כל עובדוי אינון כעובדא וכגוונא דעלמא (עלאה). (כ"א ואוקמוה כגוונא דא אתעביד משכנא וכל עובדוי דעבד בהאי עלמא כגוונא דלעילא עבד. והכי נמי משכנא כל עובדוי אינון כגוונא דלעילא כגוונא דעלמא תתאה וכגוונא דעלמא עלאה).

ורזא דא כל עובדין דמשכנא, פלהו עובדין ותקונין דלעילא ותתא, בגין לאשראה

משום שהרי בראשונה התחברות אחרת היתה אליו, ופרשה, עד שבאה תנה והתקינה הקדוש ברוך הוא לאדם, והתחברו פנים בפנים. ועל זה כתוב, (שם) לזאת יקרא אשה. זוהי אשה, אבל אחרת לא נקראת כן, והרי פרשה. ומשום שאדם ותנה נבראו כאחד, כתוב (שם ה) זכר ונקבה בראם ויברך אתם. שניהם כאחד היו. ועל זה כתוב, אהור וקדם צרתני.

בא וראה, אפוד וחשן - אהור וקדם היו, וכשהכניח התלבוש בהם, הנה דומה בדיוקן עליון. והרי נתבאר שאז פניו האירו והאותיות בלטו, ועלו למעלה מאירות, ואז הנה יודע את הדבר. ומשום כן תקוון החשן ותקוון האפוד כאחד נקשרו, ואף על גב שתקוון זה אינו כתקוון זה, והכל בסוד אחד. קשר של זה בזה, להתאחד חשן באפוד בארבע טבעות שנקשרו במקום הנה ובמקום הנה. והם סוד אותן המרכבות שנקשרו בצד הנה שלמטה לאותם שלמעלה, והכל הוא בסוד של אופנים וחיות.

כתוב, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. ופרשה, שהרי הכל כמו כן נעשה המשכן. כמו שהעולם התחתון עשה כמו העולם העליון, וכל מעשהו שעשה כמו שלמעלה - כן גם המשכן, כל מעשיו הם כמעשה וכמו של העולם (העליון). (ובארותי, כדגמא זו נעשה המשכן, וכל מעשיו שעשה בעולם הנה - כדגמא שלמעלה עשה. וכך גם כן המשכן, כל מעשיו הם כדגמת מעלה, כדגמת העולם התחתון וכדגמת העולם העליון).

וסוד זה, כל מעשי המשכן, כלם מעשים ותקונים שלמעלה ולמטה, כדי להשרות שכינה בעולם בדיוורים העליונים

ובדיורין התחוננים. כמו כן גן
עדן למטה הוא כמו העליון. וכמו
התחונן - כל הצעירים וכל
הדיוקנאות של העולם כלם שם.
ועל גן עבודת המשכן ועבודת
שמים וארץ, כלם בסוד אחד.
כתוב (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם
וראו מי ברא אלה וגו'. פסוק זה
פרשוהו, אבל בא וראה, וכי
בשביל שיתפלל אדם בעיניו
למעלה ומעלה אותם למעלה,
יכול להסתפל במה שלא הרשה
לדעת ולראות?

א"א, שאו מרום עיניכם - מי
שרוצה להסתפל במעשי הקדוש
ברוך הוא, יזקף עיניו למעלה
ויראה כמה חילות וכמה מחנות
מעשים משנים זה מזה, גדולים
אלה מאלה, ואז תראו ותשאלו
ותאמרו, מי ברא אלה. מי ברא
אלה, הרי בארנו סוד של מי, ברא
אלה, שהוא מקום שעומד מרום
וגנוז ונסתר ולא ידוע ועומד
תמיד לשאלה, משום שלא
התגלה לאותו מקום.

המוציא במספר צבאם, מה זה
המוציא? אלא משום שאותו
מקום טמיר וגנוז, הוא מוציא
הכל בסוד הקול שיוצא מהשופר.
ואותו קול הוא מספר של כל
החילות העליונים והשבון של
הכל. ומשם נמצא סוד האמונה
העליונה בכל אותם צדדים
עליונים, עד ששופעות הדרגות
ונמשכות למטה, ונפרדים כמה
חילות למיניהם, וכלם עומדים
בשבון ונקראים בשם. מרב
אונים - זה צד הימין. אמיץ כח
- זה צד השמאל. איש לא נעדר
- הצדדים ששופעים משני
צברים.

דבר אחר שאו מרום עיניכם וראו
מי ברא אלה - הפסוק הזה
כשהוקם המשכן והיה מתפקד.

שכינתא בעלמא, בדיורין עלאין, ובדיורין
תתאין. כגוונא דא, גן עדן לתתא, איהו
כגוונא עלאה. וכגוונא תתאה, כל ציורין, וכל
דיוקנין דעלמא כלהו תמן. ועל דא, עבידת
משפנא, ועבידת שמים וארץ, פלהו ברזא
חדא.

כתוב (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא
אלה וגו'. האי קרא אוקמוה, אבל תא
חזי, וכי בגין דיסתפל בר נש עינוי לעילא,
וזקיף לון לעילא, יכיל למנדע ולאסתפל
במה דלא אתרשו למנדע ולמחמי.

א"א שאו מרום עיניכם, מאן דבעי לאסתפל
ולמנדע בעובדוי דקודשא בריה הוא,
יזקוף עינוי לעילא, ויחמי כמה חילין, וכמה
משריין, עובדין משניין דא מן דא, רברבין
אלין מאלין. וכדין תחמון ותשא לון ותימרון,
מאן ברא אלין. מי ברא אלה, הא אוקימנא
רזא דמי, ברא אלה. דהוא אתר דקיימא מרום
וגניז וסתים ולא ידוע, וקיימא תדיר לשאלה,
בגין דלא אתגלייא ההוא אתר.

המוציא במספר צבאם, מאי המוציא. אלא
בגין דההוא אתר דאיהו טמיר וגניז,
איהו אפיק כלא, ברזא דקול דנפיק משופר.
וההוא קול, איהו מספר דכל חילין עלאין,
וחושבנא דכלא. ומתמן אשתכח רזא
דמהימנותא עלאה, בכל אינון סטרין עלאין,
עד דנגדין דרגין, ואתמשכאן לתתא,
ואתפרשאן כמה חילין לזנייהו, וכלהו קיימן
בחושבנא, ואקרון בשמא. מרוב אונים, דא
סטרא דימינא. ואמיץ כח, דא סטרא
דשמאלא. איש לא נעדר, סטרין דנגדין
מתרין עבריין. (דף רל"ב ע"א).

דבר אחר שאו מרום עיניכם וראו מי ברא

אֵלֶּה, הַאִי קָרָא כַּד אֶתְקַם מִשְׁכְּנָא. וְהוּה אֶתְתַקֵּן, כֹּל מָאן דְּחָמֵי לִיה לְמִשְׁכְּנָא, אֶסְתַּפַּל בֵּיה לְעֵילָא וְתַתָּא, וְכֹלָא חָמֵי בֵיה בְּמִשְׁכְּנָא. בְּגִין דְּכָל עוֹבְדֵי דְעֵלְמָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, כְּלֵהוּ אֶתְתַקְנוּ בֵיה בְּמִשְׁכְּנָא, וְהָא אוֹקִימְנָא, כֹּל מָאן דְּחָמֵי אֵינוֹן קָרְסִים בְּמִשְׁכְּנָא, וְאֶסְתַּפַּל כְּהוּ, הָוּה מִסְתַּפַּל בְּנֵהִירוּ דְלֵהוֹן, בְּנֵהִירוּ דְכַכְבֵּיא, בְּגִין דְּהֵכִי קִימֵן כַּכְבֵּיא בְּרִקִיעָא.

כֹּל מִי שְׂרָאָה אֶת הַמִּשְׁכָּן, הַסְתַּפַּל בּוֹ לְמַעְלָה וּמַטָּה, וְאֶת הַכֹּל רָאָה בְּמִשְׁכְּנֵן, מִשּׁוּם שֶׁכָּל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן וְהַתַּתְּחוֹן, כֹּלֵם נִתְקַנּוּ בְּמִשְׁכְּנֵן, וְהָיָה בְּאֵרֶנוּ - כֹּל מִי שְׂרָאָה אוֹתָם הַקָּרְסִים בְּמִשְׁכְּנֵן וְהַסְתַּפַּל בְּהֵם, הֵיחָ מִסְתַּפַּל בְּאוֹר שְׁלֵהֶם בְּאוֹר הַכּוֹכָבִים, מִשּׁוּם שֶׁכָּף עוֹמְדִים הַכּוֹכָבִים בְּרִקִיעַ.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קמח) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם וְגו'. בֵּא וְרֵא, הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה אָמַר דְּוֹד כְּנֶגֶד סוּד הַשָּׁם הַקְּדוּשׁ, שֶׁהוּא כְּלָל שֶׁל תְּשַׁבַּחַת הַכֹּל. שְׁתֵּי תְּשַׁבַּחוֹת הֵן, כְּמוֹ סוּד הַשָּׁם הַקְּדוּשׁ הַעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא הַכְּלָל שֶׁל תְּשַׁבַּחַת הַכֹּל. וְאֵלּוּ: זֶה, וְהַשְּׁבַח הַאֲחֵרוֹן, שֶׁהוּא כְּלָלוֹת הַשְּׁבַחִים שֶׁל הַכֹּל, שְׁבַחֲנוּב (שם ק) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶל בְּקִדְשׁוֹ וְגו'. אֲבָל זֶה הֵיחָ עַל עֲשָׂרָה מִיָּנִים, וְזֶהוּ עַל שְׁבַעֵה, וְהַכֹּל סוּד אֶחָד בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קמח) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם וְגו'. בֵּא וְרֵא, הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה אָמַר דְּוֹד כְּנֶגֶד סוּד הַשָּׁם הַקְּדוּשׁ, שֶׁהוּא כְּלָל שֶׁל תְּשַׁבַּחַת הַכֹּל. שְׁתֵּי תְּשַׁבַּחוֹת הֵן, כְּמוֹ סוּד הַשָּׁם הַקְּדוּשׁ הַעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא הַכְּלָל שֶׁל תְּשַׁבַּחַת הַכֹּל. וְאֵלּוּ: זֶה, וְהַשְּׁבַח הַאֲחֵרוֹן, שֶׁהוּא כְּלָלוֹת הַשְּׁבַחִים שֶׁל הַכֹּל, שְׁבַחֲנוּב (שם ק) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶל בְּקִדְשׁוֹ וְגו'. אֲבָל זֶה הֵיחָ עַל עֲשָׂרָה מִיָּנִים, וְזֶהוּ עַל שְׁבַעֵה, וְהַכֹּל סוּד אֶחָד בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ.

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת יְי' מִן הַשָּׁמַיִם, אִיהוּ שִׁירוֹתָא דְשִׁית סְטָרִין לְאֶתְפֹּשְׁטָא לְתַתָּא, דְדָא אִיהוּ רְזָא דְקִימָא לְשַׁאֲלָה, כְּמָה דְאֵתְ אָמַר, (דברים ד) כִּי שְׂאֵל נָא לְיָמִים רַאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפִנְיֵךְ וְגו', עַד הֵכָא אִית רֵשוּ לְשַׁאֲלָה, מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר בְּרָא וְגו', וְעַד קִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִכָּאן וְלֵהֲלָאָה, לְאוֹ קִימָא לְשַׁאֲלָא, בְּגִין דְּאִיהוּ אֶתְר טְמִיר וְגִנְיוּ.

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם, זוֹהִי רֵאשִׁית שֶׁל שֵׁשׁ צְדָדִים לְהַתְּפַשֵּׁט לְמַטָּה, שְׂדָהוּ סוּד שְׁקִים לְשַׁאֲלָה, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (דברים ד) כִּי שְׂאֵל נָא לְיָמִים רַאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפִנְיֵךְ וְגו'. עַד כָּאן יֵשׁ רְשׁוֹת לְשַׁאֲלָה. מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר בְּרָא וְגו', וְעַד קִצֵּה הַשָּׁמַיִם - מִכָּאן וְלֵהֲלָאָה לְאוֹ עוֹמֵד לְשַׁאֲלָה, מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְקוֹם טְמִיר וְגִנְיוּ.

וְעַד דָּא הַלְלוּ אֶת יְי' מִן הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בְּמְרוֹמִים, אֵלִין תְּרִין סְטָרִין, (דאינון רומא דשירותא) יְמִינָא וּשְׂמַאלָא. וּמֵהֲכָא אֶתְפֹּשְׁטָאן כְּלֵהוּ אֲחֵרְנִין לְתַתָּא, בְּרְזָא דְדַרְגִין לְאֶתְתַקְנָא כְּדָקָא יְאוּת. הַלְלוּהוּ כֹּל מְלָאכִיו, אֵלִין תְּרִין קְיָיִמִין דְּקִימֵי תַּחוֹת גּוּפָא,

וְעַד זֶה, הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בְּמְרוֹמִים - אֵלּוּ שְׁנֵי צְדָדִים, (שָׁהֵם רוּם הַתַּתְּחָלָה) יָמִין וּשְׂמַאל. וּמִכָּאן מִתְּפַשְׁטִים כֹּל הָאֲחֵרִים לְמַטָּה בְּסוּד הַדְּרָגוֹת לְהַתְּתַקֵּן כְּרֵאוּי. הַלְלוּהוּ כֹּל מְלָאכִיו - אֵלּוּ הֵם שְׁנֵי עַמּוּדִים שְׁעוֹמְדִים תַּחַת הַגּוּף לְהַשְׁעִין אֶת הַגּוּף עֲלֵיהֶם.

לְמַשְׁעָן גּוּפָא עֲלֵייהוּ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועינינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועינינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיָחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

נֵאָמַר תִּשְׁכַּח מִפִּי זֶרַעַן

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

- מְנוקָד -
עֲמוּד הַיּוֹמִי

הַמְחַלֵּק לְלִמּוּד חֲדָשִׁי
וְלְלִמּוּד שְׁנָתִי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְנִסְפָּחוּ עֲלָיו שִׁשָּׁה סְפָרִים

סֵפֶר

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

הַמְחַלֵּק
ל-354
יְמוֹת הַשָּׁנָה

מְנוקָד

הוֹצָאָה
שְׁלִישִׁית
עִם הוֹסְפוֹת

